

Красимир Бачков

През мъглата

За обяд бай Ангел изпържи яйца. Забърса старата мушама на масата и сложи двете чинии по средата. До тях нареди няколко дебело нарязани филии хляб, солницата и голяма гарафа, пълна с айран. Потърси люта чушка, но като не намери, изтърси няколко зърна чер пипер от мелничката и ги схруска. Залютя му приятно, вкусът бе като на силна ракия и доволно се позакашля. След това яйцата щяха да му се усладят повече.

– Милене! – провикна се той към другата стая. – Идвай да обядваме!

Почти веднага вратата се отвори и в кухнята влезе синът му. Момчето бе високо, слабо, с леко прегърбени рамене, бледо лице и черни тъжни очи. Скоро бе навършило двадесет и три години, но никоой не би му дал повече от осемнадесет. Двамата седнаха от двата края на масата и посегнаха първо към хляба. Задъвкаха беззвучно, после придърпаха яйцата и скоро не остана нищо от храната. Синът взе гарафата, наля айран първо на баща си, а след това и на себе си. Пресушиха чашите бавно, на малки глътки. Бай Ангел въздъхна облекчено, като след добре свършена работа. Синът му го погледна и тихо започна:

– Та-та-та-та-та-та-та!

Бащата го успокои с ръка. Това им беше общата болка. От малък Милен заекваше много зле и не се намериха доктор и цяр да го излекуват. Ходиха и на врачки, и на баячки, и куршум му ляха, и светена вода пи, но нито полза имаше, нито надежда вече. С помощта на жестове, като глухонемите, момчето обясни, че е прочело нещо важно и за да разбере баща му какво точно е то, стана, отиде в другата стая и се върна с вестник в ръка. Бай Ангел го взе и си сложи очилата. На страницата за обяви с едър шрифт бе написано: „МЕЖДУНАРОДНИЯТ ЕКСТРАСЕНС И БИОЛЕЧИТЕЛ ВЛАДИМИР ГАСПАРЯН ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ! ЕЛАТЕ ПРИ НАЙ-ДОБРИЯТ УЧЕНИК НА КАШПИРОВСКИ И ЩЕ КАЖЕТЕ СБОГОМ НА БОЛЕСТИТЕ! РЕЗУЛТАТЪТ Е БЪРЗ И СИГУРЕН!“

Следваха уточнения за приемните часове, адреса и първоначалната такса от 1000 лева на преглед. Бащата остави вестника и свали бавно очилата, погледна сина си. Забеляза как в тъжните му очи просветна надежда и каза:

– Утре е сряда! Хубав ден е! Какво ще кажеш да опитаме? Милен се усмихна плахо, въздъхна с облекчение и кимна.

* * *

В трупата на Мойсей Обезич Катя изкара половин година. Работата бе лека, добре заплатена и не се налагаше да продава тялото си, за да живее. Всяка вечер изнасяха програма в три елитни заведения, а през останалото време бяха свободни да вършат каквото си искат. През първите седмици Катя спеше по цели дни. Опитваше се да забрави всичко. Не искаше, но в главата ѝ се редяха образите ту на родителите, ту на дядо Горчо, ту на брат и Иван. Между тях се промъкваха, мръсните липа на мъжете, с които бе спала за пари, грубите им хищни ръце и лепкавата миризма на банкноти, от които започваше да я сърби носът.

Единственото спасение бе сънят, но когато по-късно и той не идваше, се наложи да разкаже всичко на Нина. В крайна сметка, тя ѝ бе помогнала да влезе в трупата и се явяваше най-близкият и човек в момента. Един ден Нина я завари разплакана пред огледалото в хотелската стая, прегърна я и също се разплака. Носталгията мъчеше руското момиче, на моменти я караше да злобее срещу несправедливия живот, но през повечето време, широката ѝ славянска душа прощаваше всичко на всеки и се опитваше да помогне както може. Сега, видяла сълзите на Катя, простичко я помоли да разкаже какво и тежи. На Катя толкова и трябваше. Тя подсмръкна, изтри си очите и носа с кърпичка и като гледаше към ръцете си започна:

– Аз баща си не помня! Казвах „татко“ на втория си баща, защото майка ми се омъжила скоро, след като баща ми починал. Те не си губили времето, майка ми веднага забременяла и така преди да се науча да говоря, вече си имах братче. С Ванко бяхме все заедно, играехме, смеехме се на детските си закачки и почти не се карахме. Той бе кротко дете и за разлика от майка ми и Васил – така се казваше вторият ми баща, ме обичаше чистосърдечно. Най-зле ставаше като дойдеше лятото. Другите деца се радваха заради ваканцията, морето и игрите, а аз тъжах. Всеки петнадесети юни ме качваха на автобуса и след два часа път, пристигах в село Шумка – при дядо ми Горчо. Той бе баща на истинския ми баща и при него изкарвах цялото лято – чак до петнадесети септември. Добър старец беше сиромахът, все се мъчеше да ми угажда, но нали бях дете, а в селото децата идваха на гости за малко и си тръгваха, аз скучаех и като коза по цял ден се катерех по баирите наоколо. В селото бяха останали трийсетина къщи, обитавани от по някой старец или бабичка. Събираха се на центъра, където веднъж дневно пристигаше автобусът, стояха на едни дървени пейки и мълчаха. По-страшно нещо от мълчанието на тези старци не съм виждала. Само когато някой от тях умреше, започваха да си спомнят живота му, бързаха да си кажат думата и после пак

млъквах, до следващото погребение. Така минаваше всяко лято, а аз се връщах у дома и слушах от Ванко колко хубаво било на морето, където са ходили, какво са яли в ресторантите и плачех. Мъчно ми беше, че море бях виждала само на кино, а в ресторант влязох всичко четири пъти, докато станах на шестнадесет години. И четирите пъти там ме води Ванко – на рожденият си ден, без да знаят нашите. На него му даваха пари, защото бил мъж и когато стана на десет години, той ме хвана за ръка и ме заведе в най-хубавия ресторант в града. Поръча ми кебапчета, за себе си една лимонада и ме загледа с щастливи очи. Аз нали съм си ревла, дъвчех кебапчетата, сълзите ми капеха в чинията и така и не разбрах, вкусни ли са, или не. Важното е, че бях в ресторант. После, на всеки рожден ден, Ванко ме водеше в същия ресторант и заедно ядохме кебапчета. Това бяха най-хубавите ми дни, за тия четири години. Някой отстрани, сигурна няма да ми повярва, но той определено не е имал родители като моите. Когато станах на шестнадесет, вече бях намразила и лятото и морето. В деня, в който се върнах в града, след ваканцията през тази година, се случи белята. Като споделихме преживяванията си от това лято, Ванко тръгна при някакъв приятел, а аз реших да пробвам жълтата тениска, която ми бяха донесли от морето за подарък. Влязох в детската стая, свалих си ризата и преди да облека тениската, вратата се отвори и се вмъкна Васил. Бях гола, затова се покрих с тениската. Васил мълчаливо се приближи, дръпна я рязко от ръцете ми и ме сграбчи за гърдите. Опитах се да избягам, но той ме събори и ръката му се спусна надолу. Точно тогава в стаята влезе Ванко. Извика сподавено, а баща му скочи, удари ме през лицето и се разкрещя. Започна да ме псува, да ме обвинява, че съм го предизвикала, като съм ходила гола из къщи, докато майка ми я нямало и все едни такива... После излезе навън и се прибра вечерта много пиан. Аз обясних на брат си всичко, а когато той заговори, започна да заеква. Искаше да ми каже, че се е върнал скоро, защото не намерил приятеля си, но така заекваше, че и двамата млъкнахме, задавени от болка и отчаяние. Тъпа история! За дните след това, не ми се и говори! На всичкото отгоре Васил отиде при дядо Горчо, доведе го в къщи и започна да ме обвинява и клевети. Добрият старец го запита какво иска, а она направо му каза да продава каквото има в село и да носи парите. Такъв срам се измивал с пари, а точно сега много му трябвали, за да си купи нова кола. При нас все щяло да се намери едно място после за дядо Горчо. Старецът стана и без да каже дума, излезе. След десетина дни се върна и сложи на масата дебела пачка пари, увита във вестник. Дойде при мен, целуна ме по главата и докато аз пак плачех, спокойно каза:

– И това ще мине, моето момиче! На тоя свят всичко минава! Един ден, като се махнеш оттук, забрави лошото! Само така ще можеш да живееш човешки! А то иначе – всичко е лъжа!

Остави ме и излезе някъде навън. Чакахме го, но не се прибра нито тая, нито следващата вечер. На третият ден ни съобщиха, че се обесил в центъра на неговото село Шумка. Тогава решихме да избягаме с Ванко. Махнахме се от тоя проклет дом и цяла седмица пътувахме на стоп от място на място. Бяхме стигнали другия край на страната, когато полицията ни хвана и върна отново при нашите. Васил ме преби от бой, а след това Ванко с едно дърво му потроши новата кола. Всичко утихна за известно време, но брат ми толкова много заекваше, че почти престана да говори. В къщи започнахме да мълчим, като старците от дядовото село. Мен и майка ми, и Васил ме гледаха като чумава, защото много им се искаше да вярват, че за всичко съм виновна само аз. Така минаха две години, през които брат не успя да се излекува. Тогава Васил се обади на сестра си, която бе омъжена в Канада и уреди Ванко да отиде при нея. Там щял да се оправи от заекването, да научи език и да спечели пари покъсно. На сбогуване помолих брат си да не ми пише, защото пак мислех да избягам от къщи. Така и направих. Още на другия ден си взех една чанта багажи повече не се върнах там, Скитосвах къде ли не, наложи се да преспивам с мъже от време на време, за да не умра от глад, на няколко пъти дори си намирах работа за кратко, но в крайна сметка пак се оказвах на улицата – свободна, дива и сама. Чудно, как за толкова време, не срещнах един мъж, в когото да се влюбя, или поне да харесам с нещо. Всички ме гледаха като гладни вълци, ръфаха ме до болка, когато им паднех, но никой не протегна ръка да ме погали човешки, да ме запита какво ми е, че лягам с тях за мръсните им пари! Така я карах, докато те срещнах. Помниш ли сутринта, когато ме събуди на пейката, в онази църковна градинка?

– Помня, помня! – плесна с ръце Нина – Успокой се, Катя! Лошите дни в твоя живот свършиха!

Двете се засмяха, без да подозират, че една нелепа случайност, ще завърти рулетката на Катините неволи още същата вечер. Щом свършиха програмата в третото последно заведение, шефът – Мойсей Обезич я извика на своята маса и я запозна с някакъв мазен тип, на име Владимир Гаспарян. Представи го като голям био-лечител, но Катя безпогрешно разпозна измамника в него. Налагаше се да напусне трупата, за да му стане секретарка, докато гастролира из страната.

– Не искам никъде да ходя! – сопна се Катя. Шефът и се засмя,

потупа я по рамото и каза:

– Уважавам чувства ти към трупата, но трябва да тръгнеш с мою Гаспарян! На него му трябва момиче, да му превежда на български, а ти си единствената българка при нас. За твое добро е Катюша! Бъди разумна и приеми!

Катя не искаше да бъде разумна, но се наложи. Ако не приемеше работата, трябваше да напусне трупата. Просто я принудиха и тя се съгласи. От тогава, вече цял месец се подвизаваше с мошеника Гаспарян, записваше пациенти за преглед и се ядосваше. Не можеше да си обясни отчаянието на тия хора, донесли последните си левчета с надеждата, че фалшивият лечител ще ги изцери.

Сутринта на тая сряда, Катя малко закъсна и в приемната свари двама мъже, които вече я чакаха. По-възрастният плати таксата и излезе на улицата да пуши цигара. Младият седна, като притеснено потриваше ръце, крадешком я поглеждаше и свеждаше очи, щом Катя се обърнесе към него.

– Отдавна ли чакате? – запита любезно тя.

Младежът преглътна, очите му умолително се разшириха, но тя нищо не разбра и той започна:

– О-о-о-о-о... Колкото повече заекваше, толкова повече се изчервяваше, смаляваше се върху стола и му се искаше съвсем да изчезне, за да не измъчва и себе си и това красиво момиче насреща. Тя го гледаше смаяно и кой знае защо, по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи и да капят върху тетрадката за записване на пациенти. После стана и дойде при него с парите в ръка:

– Моля ви, вървете си! Тук няма да ви помогнат! Тук всичко е лъжа!

Милен се изправи и взе парите. Омърлушено се обърна и тръгна към вратата. Зад голямото стъкло по средата ги гледаше намръщено някакъв зализан тип. Той влезе, изръмжа нещо, което Милен не разбра, а после хвърли на пода чантата и джинсовото яке на момичето. Катя се наведе и ги вдигна. Двамата с Милен излязоха на улицата. С още мокри от сълзите очи, момичето се усмихна:

– Хич да не ти пука! И без това не можех да го трая тоя мръсник!

Бащата се приближи и разбрал от един поглед какво се е случило, запита:

– Какво ще правиш сега, момиче? Бива ли, заради нас да останеш на улицата? Толкова трудно се намира работа сега! Катя въздъхна облекчено:

– Аз и без това съм си на улицата! Само че, от тоя лъжец научих едно важно нещо! Надеждата и вярата, че ще се излекуват, носят повече полза на болните от всякакви лекарства и билки! При това не струват нищо! А то иначе живееш като в мъгла. Чуваш нещо пред себе си, а не го виждаш. Това живот ли е? Нищо не струва живот без надежда, от опит го знам! Виж, ако минеш през мъглата...!

Бай Ангел кимна съгласен:

– Права си, ама...

– И понеже аз току що ви я отнех тая надежда – продължи Катя – ще се опитам да ви я върна отново! Ако искате, разбира се!

Бащата и момчето се спогледаха.

– Как?

– Имам брат, който заекваше, но се оправи!

– Тъй ли? – бащата се обърна към Милен – Аз нали ти казвах, че все нещо ще се намери! Я билка, я друг лек! – после пристъпи към Катя и сурово, по мъжки я замоли:

– Кажи, моето момиче! Аз ще ти платя! Ти само кажи какъв му е черът!

– Нищо няма да ми плащате! – намръщи се Катя – аз съм от друг град и ако не ви е проблем, ще бъде добре, да ме вземете при себе си у дома! Ще опитаме десет дни и ако няма полза, ще си ходя! Става ли?

– Става, как да не става – грейна лицето на бай Ангел – да тръгваме, какво чакаме още?

И тримата поеха по улицата. В средата се поклащаше бащата, уморен от стръмнините на живота, от едната му страна крачеше, вече поизправен от надеждата синът, а от другата вървеше Катя, с блеснали от вярата очи. За пръв път от много години, тя бе нужна някому и макар с цената на една лъжа, изведнъж, като с магическа пръчка, си бе намерила семейство, нейде отвътре, с женската си интуиция, тя усещаше желанията на двамата мъже. На стария – спокойствие и почивка, а на Милен, който толкова приличаше на брат и, щеше да даде всичко пазено досега! Всичко от себе си! Самата себе си! Знаеше, че си струва, защото улавяше през минута топлия му поглед. Знаеше също, че никой мъж не я бе гледал така досега.

– Милене! – обърна се тя към него.

– Да? – отвърна той, без да заква.

– Другите лесно говорят, но душите им заекват, знаеш ли?

– Да! – и сега не заекна той.

– Е, това е! – плесна го леко по раменете бай Ангел – А сега да

През мъглата

видите, какви яйца ще ви изпържа! И заедно тръгнаха към къщи.

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство

„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3119>]